

ระหว่างทางพวกคิดบิ่นที่ไม่มีคิดประกรรองเพลง ท่านพวกนั้นบอกว่า “คนที่ไม่ชอบเพลงเป็นคนบ้า——เข้าป่าต้องชอบฟังเพลงซิน่า” ใครคนหนึ่งร้องดังๆว่า “ดูแม่ใจเดิน!——เดิน!——” พวกเราวิ่งเดินอากาศก็ขี้มิด——— และมีดจมองแทบไม่เห็นหนทางเดิน แต่คณะเราก็พยายามปีนป่ายด้วยกำลังของความมานะ ในที่สุดเวลา ๑๙.๕๐ น. เราถึงคอยดูเทพ อันมีเจดีย์ทองประดับค้อยและเป็นที่ตั้งแห่งพระบรมธาตุ ทุกคนในคณะของเราได้รับการต้อนรับอย่างดียิ่งจากพระสงฆ์ในอารามนทุกรูป พระคุณเจ้าทุกองค์ได้อุปการะอนุญาตให้พักในสถานที่ซึ่งจัดไว้ อันควรแก่พวกพุทธมามกะจะขึ้นไปสักการะในโอกาสนี้ คณะเราขอกราบมาด้วยดวงใจอันบริสุทธิ์ของชาวพุทธในพระคุณนี้ด้วย สำหรับคณคณะของเราอนในสถานที่อันมิดชิดด้วยความอบอุ่น

วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐ คณะเราตื่นแต่เช้า ต่างก็เดินชมบุญสถานรอบๆ คอยดูเทพ เขานเป็นเขาที่มอากาศบริสุทธิ์—มองเห็นโดยแท้จริง ใครคนหนึ่งอุทานว่า “ผมต้องพาใครอีกคนหนึ่ง——มานมัสการพระธาตุคอยดูเทพให้จงได้” พวกเราหลายคนปรบมือให้———

เวลา ๐๘.๓๐ น. รถยนต์ของวิทยาลัยโดยการนำของท่านผู้อำนวยการ ก็ได้นำอาหารมาตั้งคณะเรา ทราบว่าอาจารย์เนตร แก้ววรรณรัตน์ ต้องตื่นแต่ ๒ น. ควบคุมการห่อเสบียงของเรา ซึ่งกรุณามอบให้เขาไปรับประทาน เป็นมอกดางวันบนยอดคอยอีกมอหนึ่ง เมื่อรับประทานอาหารเช้าเสร็จ คณะเราและอาจารย์เด่ววัจ นิคมวรรณนะ อาจารย์เกอ ศุภรักษ์ ซึ่งจะได้เป็นผู้นำไปดูยอดคอยปยุ ต่อจากยอดคอยดูเทพขึ้นไปอีก———